

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 31.5.2018
COM(2018) 379 final

2018/0204 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

**om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 om
delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och
ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar")**

{SEC(2018) 272 final} - {SWD(2018) 286 final} - {SWD(2018) 287 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

En av EU:s uppgifter är att utveckla ett europeiskt område med civilrättslig rättvisa, som bygger på principerna om ömsesidigt förtroende och ömsesidigt erkännande av avgöranden. Ett område med rättvisa kräver rättsligt samarbete över gränserna. För detta syfte och för att underlätta den inre marknadens funktion har EU antagit lagstiftning om gränsöverskridande delgivning av handlingar¹ och om samarbete i fråga om bevisupptagning². Dessa akter är av avgörande betydelse för att reglera den ömsesidiga rättsliga hjälpen mellan medlemsstater i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur. Deras gemensamma syfte är att skapa en effektiv ram för rättsligt samarbete över gränserna. De har ersatt det tidigare internationella mer tungrodda systemet med Haagkonventioner³ mellan medlemsstaterna⁴.

Lagstiftningen om rättsligt samarbete har konkret betydelse för vardagslivet i EU, både för privatpersoner och näringsidkare. Den tillämpas i rättsliga förfaranden med verkningar över gränserna, där det är oundgängligt att den fungerar korrekt för att man ska kunna säkerställa tillgång till rättslig prövning och rätten till en rättvis rättegång (avsaknaden av en korrekt delgivning av handlingar om inledande av ett förfarande är exempelvis det absolut vanligaste skälet att vägra erkännande och verkställighet av domar⁵). Effektiviteten hos ramverket för internationell rättslig hjälp påverkar direkt hur de privatpersoner som är involverade i sådana gränsöverskridande tvister uppfattar domstolsväsendets funktion och rättssäkerheten i medlemsstaterna.

Ett smidigt samarbete mellan domstolar är också nödvändigt för att den inre marknaden ska kunna fungera korrekt. Under 2018 kommer uppskattningsvis 3,4 miljoner civil- och handelsrättsliga förfaranden i EU att ha effekter över gränserna⁶. I flertalet av dessa ärenden

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 10.12.2007, s. 79).

² Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (EGT L 174, 27.6.2001, s. 1).

³ Konventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur; konventionen av den 18 mars 1970 om bevisupptagning i utlandet i mål och ärenden av civil och kommersiell natur.

⁴ Förordningarna gäller för alla medlemsstater utom Danmark. Den 19 oktober 2005 ingick Danmark ett parallellt avtal med Europeiska gemenskapen om delgivning av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur som utsträcker bestämmelserna i förordningen om delgivning av handlingar och dess tillämpningsföreskrifter till att även gälla Danmark. Avtalet trädde i kraft den 1 juli 2007. Se EUT L 300, 17.11.2005 s. 55 och EUT L 120, 5.5.2006, s. 23. Behöver anpassas till övriga fotnoter.

⁵ En utvärderingsstudie av nationell processlagstiftning och -praxis vad gäller dess påverkan på den fria rörligheten för domar och om likvärdigheten och ändamålsenligheten i det processrättsliga skyddet av konsumenter enligt EU:s konsumentlagstiftning (utförd av ett konsortium lett av MPI Luxemburg), slutrapport, juni 2017, tillgänglig på <https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/531ef49a-9768-11e7-b92d-01aa75ed71a1/language-en>, s. 60. Nedan kallad 2017 års MPI-studie.

⁶ Denna siffra återspeglar beräkningar från den ekonomiska studie från Eloitte som stöder konsekvensbedömningen. Beräkningarna baseras på uppgifter från Eurostat, Europarådets kommission

(nämligen i de fall där minst en part har hemvist i en annan medlemsstat än den där förfarandet äger rum) tillämpar domstolarna ofta förordningen om delgivning av handlingar ett flertal gånger under förfarandets gång. Skälet till detta är att ytterligare handlingar, utöver handlingen om inledande av förfarandet, ofta måste delges formellt (till exempel beslut om att avsluta ett förfarande). Vidare är tillämpningen av förordningen om delgivning av handlingar inte begränsad till förfaranden inför domstol, eftersom den även gäller för ”andra handlingar än rättegångshandlingar” som kan behöva delges i olika förfaranden utanför domstol (exempelvis i arvsärenden hos notarius publicus eller familjerättsliga ärenden vid en myndighet) eller till och med i avsaknad av några bakomliggande rättsliga förfaranden.

I förordning (EG) nr 1393/2007 föreskrivs snabbspårsmetoder och enhetliga förfaranden för översändning av handlingar från en medlemsstat till en annan medlemsstat i syfte att delge en handling i den sistnämnda medlemsstaten. Förordningen innehåller vissa miniminormer för skydd av rätten till försvar (exempelvis artiklarna 8 och 19) och anger enhetliga rättsliga villkor för delgivning av handlingar direkt med post över gränserna.

I december 2013⁷ antog kommissionen en rapport om tillämpningen i praktiken av förordningen om delgivning av handlingar. I rapporten drogs slutsatsen att medlemsstaternas myndigheter i allmänhet hade tillämpat förordningen på ett tillfredsställande sätt. Det sades dock också att den ökande rättsliga integrationen mellan medlemsstaterna, där avskaffandet av exekvaturförfarandet (mellanliggande förfarande) har blivit allmän regel, har belyst vissa av förordningens begränsningar. I rapporten ville man således uppmuntra till en bred offentlig diskussion om förordningens roll på civilrättens område i EU och om hur delgivningen av handlingar kan förbättras ytterligare. I linje med detta har genomförandet av förordningen under de senaste få åren bedömts ingående i studier, rapporter från kommissionen och diskussioner inom det europeiska rättsliga nätverket⁸. För att få underlag till en relevant, heltäckande och aktuell analys och relevanta, heltäckande och aktuella slutsatser om förordningens praktiska tillämpning (vilket skulle komplettera slutsatserna från andra utvärderingar) gjorde kommissionen under 2017 en Refit-utvärdering i enlighet med riktlinjerna för bättre lagstiftning. Syftet med detta var att bedöma förordningens tillämpning mot bakgrund av de fem obligatoriska huvudkriterierna ändamålsenlighet, effektivitet, relevans, konsekvens och mervärde för EU.

Slutsatserna i Refit-utvärderingsrapporten utgjorde en grund för problemformuleringen i den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag. Huvudslutsatserna beskrivs nedan.

När det gäller de traditionella sätten att översända handlingar till en annan medlemsstat för delgivning där, dvs. översändning via de så kallade sändande och mottagande organen, visade utvärderingen att denna metod är otillräcklig eftersom den fortfarande är mer långsam och mindre effektiv än väntat. Även om de nya strukturer som infördes 2000 genom EU-

för effektivisering av rättsväsendet (Cepej) och Europeiska kommissionen samt uppgifter som inhämtats i intervjuer. Studien (nedan kallad *den ekonomiska studien*) har utkontrakterats till Deloitte enligt kontraktsnummer JUST/2017/JCOO/FW/CIVI/0087 (2017/07). Slutrapporten har ännu inte offentliggjorts.

⁷ COM(2013) 858 final, 4.12.2013.

⁸ Se den detaljerade förteckningen över dessa på sidorna 15–17 i utvärderingsrapporten i bilaga 8 till den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag, SWD (2018) 287 final.

instrumentet innebar en tydlig förkortning av den tid som krävs för att fullgöra förfrågningar jämfört med metoderna enligt de föregående Haagkonventionerna, uppnås vanligen inte de i förordningen föreslagna tidsfristerna. I synnerhet utnyttjas inte den senaste tekniska utvecklingen till fullo. Även om språket i förordningen var ”teknikneutralt” används i praktiken inga moderna kommunikationssätt. Detta beror delvis på gammal vana, delvis på rättsliga hinder och till viss del på bristande kompatibilitet mellan de nationella it-systemen. I konsekvensbedömningen drogs slutsatsen att betydande förbättringar i detta hänseende skulle kunna uppnås med små investeringar, genom att använda redan befintliga produkter och rättsliga normer i EU.

När det gäller de olika metoder för översändande och delgivning av handlingar som gör att man direkt kan delge handlingar på andra medlemsstaters territorium drogs i utvärderingen slutsatsen att även om de tillhandahåller smidigare lösningar i gränsöverskridande rättsliga förfaranden, kan de förbättras på olika sätt: delgivning genom posttjänster (artikel 14) enligt förordningen är ett populärt, snabbt och relativt billigt sätt att leverera handlingar till en adressat, men är inte särskilt tillförlitlig och har en hög misslyckandegrad. Direkt delgivning enligt artikel 15 i förordningen utgör en tillförlitlig lösning, men tillgången till denna metod är begränsad. I denna fråga innebär förslaget en riktad förbättring med målet att effektivisera de befintliga metoderna. Vidare kompletteras förteckningen över olika metoder för gränsöverskridande översändande och delgivning av handlingar i förordningen med metoden elektronisk delgivning, som utgör en virtuell motsvarighet till delgivning genom post i förordningen.

Förbättringen av de befintliga metoderna för översändande och delgivning enligt förordningen görs parallellt med en förstärkning av skyddet för adressatens rätt till försvar. Riktade åtgärder bidrar till att undanröja osäkerheten om utövandet av rätten att vägra att ta emot en handling (artikel 8) eller meddelandet av tredsdomar (artikel 19).

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Detta förslag har nära anknytning till förslaget om ändring av förordningen om bevisupptagning. Kommissionen lägger fram dessa två förslag tillsammans som ett paket för modernisering av det rättsliga samarbetet i ärenden av civilrättslig och kommersiell natur.

Förslaget är förenligt med befintliga unionsakter som antagits på politikområdet civilrättsligt samarbete. Förordningen bidrar till ändamålsenligheten hos dessa instrument genom att säkerställa smidig rörlighet för domar inom EU: medan en korrekt delgivning av handlingar om inledande av förfaranden i dessa förordningar anses som en nödvändig förutsättning för erkännande och verkställighet av domar som meddelats i andra medlemsstater fastställs i förordningen om delgivning av handlingar den ram genom vilken sådan delgivning ska genomföras.

- **Förenlighet med EU:s politik inom andra områden**

I EU:s agenda för rättsliga frågor till 2020 betonas att man, för att stärka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaternas rättssystem, bör undersöka behovet av att stärka de

civilrättsliga processuella rättigheterna, till exempel när det gäller delgivning av handlingar⁹. Målet att förbättra ramen för rättsligt samarbete i EU är också i linje med de mål kommissionen har angett i strategin för en inre digital marknad¹⁰: i fråga om e-förvaltning uttrycks i strategin behovet av mer åtgärder för att modernisera den offentliga förvaltningen (inbegripet rättsväsendet), uppnå gränsöverskridande samverkan och underlätta kontakterna med medborgarna.

I linje med detta har kommissionen i sitt arbetsprogram för 2018 åtagit sig att utarbeta förslag till översyn av förordningen om bevisupptagning och förordningen om delgivning av handlingar¹¹.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

Rättslig grund

Den rättsliga grunden är artikel 81 i EUF-fördraget (rättsligt samarbete i civilrättsliga frågor som har gränsöverskridande följder). I artikel 81.2 b och d i EUF-fördraget ges EU befogenhet att besluta om åtgärder, särskilt när det är nödvändigt för att den inre marknaden ska fungera väl, med målet att säkerställa gränsöverskridande delgivning av rättegångshandlingar och utomrättsliga handlingar.

• Subsidiaritetsprincipen

Målet för politikområdet rättsligt samarbete i civilrättsliga frågor har alltid varit att skapa ett genuint område med rättvisa där rättsliga avgöranden har fri rörlighet och rättsliga situationer som uppstått inom ett rättssystem erkänns över gränserna i EU utan onödiga hinder. Detta tillvägagångssätt baseras på övertygelsen att utan ett genuint område med rättvisa kan de bakomliggande friheterna på den inre marknaden inte tillvaratas till fullo.

De problem som initiativet är avsett att lösa uppstår i gränsöverskridande rättsliga förfaranden (som per definition är utom räckhåll för de nationella rättssystemen) och följer antingen av otillräckligt samarbete mellan medlemsstaternas myndigheter och tjänstemän eller av att de inhemska systemen och rättsmiljöerna inte är tillräckligt driftskompatibla och konsekventa. Regler på området för internationell privaträtt föreskrivs i förordningar, eftersom det är det enda sättet att säkerställa den enhetlighet som eftersträvas. Det finns i princip inget som hindrar medlemsstaterna från att digitalisera sina kommunikationsmetoder, men tidigare erfarenheter och prognoser om vad som kommer att hända om åtgärder på EU-nivå inte vidtas visar att framstegen skulle bli mycket långsamma och att, även om medlemsstaterna skulle vidta åtgärder, driftskompatibilitet inte kan säkerställas utan en ram med stöd av EU-rätten. Målet för förslaget kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna på egen hand, utan kan endast uppnås på unionsnivå.

⁹ EU:s agenda för rättsliga frågor till 2020 – Att stärka förtroendet, rörligheten och tillväxten inom EU, COM(2014) 144 final, s. 8.

¹⁰ COM(2015) 192 final, 6.5.2015, s. 16.

¹¹ Kommissionens arbetsprogram 2018 – En agenda för ett mer enat, starkare och mer demokratiskt EU, COM(2017) 650 final av den 24.10.2017, bilaga II punkterna 10 och 11.

Mervärdet för EU ligger i att ytterligare effektivisera och påskynda de rättsliga förfarandena genom att förenkla och påskynda samarbetsmekanismerna vad gäller delgivning av handlingar och därigenom förbättra rättskipningen i mål och ärenden med gränsöverskridande följder.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen eftersom det är strikt begränsat till vad som krävs för att dess mål ska uppnås. Det ingriper inte i de olika nationella ordningarna för delgivning av handlingar enligt olika rättssystem. Även om förordningen handlar om ”delgivning av handlingar” är huvudsyftet med dess regler att ange enhetliga sätt för översändande av handlingar från en medlemsstat till en annan medlemsstat för att de ska delges i den medlemsstaten.

Den åtföljande konsekvensbedömningen visar att fördelarna med detta förslag uppväger kostnaderna och att de föreslagna åtgärderna är proportionerliga.

- **Val av instrument**

I förordningen anges en gemensam uppsättning förfaranden för samtliga medlemsstater, vilken är oumbärlig för att handlingar ska kunna delges i gränsöverskridande förfaranden. Förordningen har således bidragit till att säkerställa förfarandenas rättssäkerhet, eftersom samtliga medlemsstater nu följer samma steg, omfattas av gemensamma tidsfrister och använder enhetliga formulär. Förordningen har också gjort det möjligt att sammanföra all information som är tillgänglig i medlemsstaterna och centralisera denna information i e-juridikportalen. Detta har bidragit till samordning mellan medlemsstaterna. Överlag har förordningen i betydande grad bidragit till att påskynda gränsöverskridande förfaranden, vilket i väsentlig utsträckning har förbättrat deras ändamålsenlighet och effektivitet.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Resultaten av den efterhandsutvärdering av förordning (EG) nr 1393/2007 som åtföljer konsekvensbedömningen kan sammanfattas enligt följande:

Genomförandet av förordningen har gjort delgivningen av handlingar mer ändamålsenlig. Enligt vissa uppgifter som inhämtats medför dock förordningen fortfarande vissa problem, exempelvis dröjsmål eller förvirring hos de berörda parterna. Förordningen har således inte till fullo uppnått sina allmänna, särskilda och operativa mål.

- **Samråd med berörda parter**

Som det anges i punkt 1 i motiveringen har genomförandet av förordningen under de senaste få åren bedömts ingående i studier, rapporter från kommissionen och diskussioner inom det europeiska rättsliga nätverket¹².

Utöver dessa studier, rapporter och diskussioner hade kommissionen omfattande samråd med de berörda parterna. Ett och samma samråd med allmänheten som avsåg både förordning (EG) nr 1393/2007 och förordning (EG) nr 1206/2001 pågick från den 8 december 2017 till den 2 mars 2018. Sammanlagt 131 svar kom in (flest från Polen, följt av Tyskland, Ungern och Grekland). Vid två särskilda möten med det europeiska rättsliga nätverket diskuterades praktiska problem och möjliga förbättringar av både förordningen om delgivning av handlingar och förordningen om bevisupptagning. Ett särskilt möte med statliga experter från medlemsstaterna hölls den 4 maj 2018. En workshop med utvalda berörda parter med särskilt intresse av frågor som rör gränsöverskridande rättsliga förfaranden anordnades den 16 april 2018. Resultaten av denna utvärdering var överlag positiva.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

En expertgrupp om moderniseringen av det rättsliga samarbetet i mål och ärenden av civil och kommersiell natur höll sex möten mellan januari och maj 2018¹³. För att identifiera de problem som kan uppstå vid genomförandet av förordningen utfördes två heltäckande jämförande rättsliga studier av medlemsstaternas lagar och praxis om delgivning av handlingar¹⁴.

- **Konsekvensbedömning**

Detta förslag stöds av en konsekvensbedömning som läggs fram i det åtföljande arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar, SWD(2018) 287.

Nämnden för lagstiftningskontroll granskade utkastet till konsekvensbedömning vid sitt möte den 3 maj 2018 och avgav ett positivt yttrande med kommentarer den 7 maj 2018. GD Rättsliga frågor beaktade nämndens rekommendationer och i rapporten förklaras på ett bättre sätt förhållandet mellan de två initiativen på området för rättsligt samarbete (detta förslag och

¹² Se den detaljerade förteckningen över dessa på sidorna 15–17 i utvärderingsrapporten i bilaga 8 till den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag, SWD (2018) 287 final.

¹³ Den detaljerade förteckningen över experter är tillgänglig i kommissionens register över expertgrupper på <http://ec.europa.eu/transparency/regexpert/index.cfm?do=groupDetail.groupDetail&groupID=3561&news>

¹⁴ En kommissionsstudie med en jämförande rättslig analys av medlemsstaternas lagar och praxis om delgivning av handlingar utfördes av ett konsortium (bestående av universitetet i Florens, Uppsala universitet och DMI), http://collections.internetmemory.org/haeu/20171122154227/http://ec.europa.eu/justice/civil/files/studies/service_docs_en.pdf. En utvärderingsstudie av nationell processlagstiftning och -praxis och dess påverkan på den fria rörligheten för domar och om likvärdigheten och ändamålsenligheten i det processrättsliga skyddet av konsumenter enligt EU:s konsumentlagstiftning lanserades av kommissionen (och utfördes av ett konsortium lett av MPI Luxemburg), <https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/531ef49a-9768-11e7-b92d-01aa75ed71a1/language-en>.

förslaget till ändring av förordning (EG) nr 1206/2001). Beskrivningen av de viktigaste problemen och av referensscenariot har förbättrats, liksom beskrivningen av aktens förhållande till subsidiaritetsprincipen och av mervärdet för EU. Slutsatserna i utvärderingsrapporten angående ändamålsenligheten har vidareutvecklats och delen med bedömningen av de olika policyalternativen har inriktats på huvudfrågorna, medan analysen av de smärre problemen har flyttats till bilagorna.

I konsekvensbedömningen utvärderades flera rättsliga och icke-rättsliga alternativ. Vissa alternativ förkastades på ett tidigt stadium. Enligt det policypaket som föredras i konsekvensbedömningen skulle förordningens ändamålsenlighet förbättras, främst genom att kostnader och dröjsmål minskas. Konsekvensbedömningen framhöll särskilt två ändringar som väntas få positiva effekter: obligatorisk elektronisk kommunikation mellan organen och underlättande av elektronisk samt direkt delgivning. Dessa förbättringar skulle effektivisera och påskynda förfarandena och minska bördan för privatpersoner och företag. I konsekvensbedömningen drogs slutsatsen att användningen av elektronisk kommunikation för digitalisering av rättsväsendet skulle vara gynnsam genom att gränsöverskridande rättsliga förfaranden och rättsligt samarbete över gränserna skulle förenklas och påskyndas.

Det policypaket som föredras skulle höja rättssäkerheten genom att de godkända alternativa (ersättande) sätten att delge handlingar med post läggs fast på EU-nivå, om handlingen inte kan överlämnas personligen till adressaten. I sådana fall skapas större klarhet angående godkända metoder för delgivning och även större konsekvens i praktiken mellan medlemsstaterna.

Policypaketet förbättrar även tillgången till rättslig prövning och rättssäkerheten genom att inbegripa åtgärder som förbättrar de tillgängliga metoderna för att lokalisera en adressat. Detta bidrar till en effektiv och snabb delgivning av handlingar.

Jämfört med referensscenariot innefattar policypaketet införandet av en särskild obligatorisk och enhetlig svarstalong (mottagningsbevis) som ska användas vid delgivning genom posten enligt förordningen. Detta väntas förbättra kvaliteten på delgivningen genom posten och minska det antal fall där delgivningen brister till följd av i) ofullständiga mottagningsbevis eller ii) tvetydighet angående vem som faktiskt mottagit handlingarna.

Policypaketet inför också en ny åtgärd för att underlätta möjligheterna att använda direkt delgivning av handlingar, genom att utvidga tillämpningsområdet för artikel 15 i förordningen. Om man tillåter direkt delgivning för både i) sändande organ eller ii) domstolar som handlägger ett förfarande i ursprungsmedlemsstaten och på samtliga medlemsstaters territorium skulle detta leda till ett mer direkt och snabbare översändande av handlingar jämfört med referensscenariot.

Vid situationen enligt referensscenariot uppnår förordningen inte till fullo målet att öka tillgången till rättslig prövning och följaktligen skyddet av parter rättigheter. Policypaketet innebär att bestämmelserna i förordningen om kravet att alltid lämna information om rätten att vägra att ta emot en handling via standardformuläret i bilaga II ändras, att tidsfristen för utövande av denna rätt förlängs och att ursprungsdomstolens roll vid bedömningen av en

sådan vägran klargörs, vilket gör att förfarandets förutsägbarhet väntas öka (artikel 8 i förordningen). En annan åtgärd som bidrar till att minska den rättsliga osäkerheten är alternativet avseende den aktsamhet som ska tillämpas av domstolarna innan de meddelar en tredskodom enligt artikel 19 i förordningen.

I konsekvensbedömningen dras slutsatsen att genomförandet av policypaketet överlag är mer effektivt än referensscenariot och att paketet i stor utsträckning skulle förbättra rättssäkerheten.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Eftersom detta är en översyn av en befintlig rättsakt som ingår i kommissionens program om lagstiftningens ändamålsenlighet och resultat (Refit) har kommissionen undersökt möjligheterna att förenkla och minska bördorna. Eftersom den unionsrätt som gäller för detta förslag är tillämplig för samtliga näringsidkare, inklusive mikroföretag, görs inga undantag för mikroföretag i detta förslag.

Genom förslaget inrättas en ram för rättsligt samarbete anpassad till strategin för en inre digital marknad. Det kommer att påskynda och effektivisera gränsöverskridande förfaranden genom att minska tidsåtgången för att skicka handlingar mellan organ och minska användningen av pappersbaserad kommunikation. Det skulle säkerställa en säker elektronisk kommunikation och ett säkert elektroniskt utbyte av handlingar mellan användarna av det decentraliserade it-systemet, och innebära en automatisk registrering av samtliga steg i arbetsflödet. Det inbegriper även säkerhetsåtgärder som säkerställer att enbart auktoriserade deltagare med verifierade identiteter kan använda systemet.

Förslaget minskar hindren för att inleda rättsprocesser över gränserna i EU genom att införa de verktyg som behövs för att identifiera information om en adressats aktuella vistelseort i de fall den aktör som initierat delgivningen av en handling inte har sådan information ("vistelseort okänd") eller om den information som innehas visar sig vara felaktig.

En effektivisering av postdelgivningen genom att införa en särskild enhetlig svarstalong kommer att förbättra postdelgivningens kvalitet och minska onödiga kostnader och dröjsmål. Om postdelgivningen i framtiden skulle lyckas i enbart hälften av de fall där det i nuläget finns problem med den rättsliga bedömningen av återsända mottagningsbevis, skulle 2,2 miljoner euro per år kunna sparas in, ett belopp som i nuläget slösas bort på resultatlös postdelgivning.

Genom att ändra bestämmelserna om parter processuella rättigheter (artiklarna 8 och 19 i förordningen) behandlar förslaget också problemet med en svarandes otillräckliga skydd mot effekterna av tredskodomar. Dessa ändringar kan förväntas minska det antal fall där tredskodomar meddelas svarande som är bosatta i en medlemsstat och som inte känner till att ett förfarande inletts mot dem i ett annat land. Enligt uppskattningarna i konsekvensbedömningen skulle en minskning av antalet tredskodomar med 10 % i EU medföra besparingar på upp till 480 000 000 euro per år, eftersom personer inte skulle behöva tillgripa rättsliga omprövningar.

- **Grundläggande rättigheter**

I enlighet med EU:s agenda för rättsliga frågor till 2020¹⁵ har kommissionen säkerställt att förslaget tillmötesgår behovet att stärka de civilrättsliga processuella rättigheterna, i syfte att stärka det ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaternas rättssystem.

För det första främjar förslaget elektronisk delgivning av handlingar som validerats enligt förordningen, vilket skyddar den grundläggande rätten till ett effektivt rättsmedel (artikel 47 i stadgan om rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol). Därigenom beaktas mångfalden av behov och effektiva delgivningsmetoder, genom att parterna kan samtycka till elektronisk korrespondens i gränsöverskridande förfaranden. Denna ytterligare delgivningsmetod, tillsammans med den föreslagna principen om ”digitalt som standard”, väntas främja tillgången till rättslig prövning och påskynda förfaranden. Det kommer även att minska kostnaderna för delgivning samt risken att handlingar inte delges alls till följd av ineffektiva delgivningsmetoder.

Förslagets klargörande av definitioner och begrepp minskar också den rättsliga osäkerheten och påskyndar förfarandena enligt förordningen. Förslaget bringar större klarhet och förutsägbarhet när det gäller förfarandet för adressaters rätt att vägra att ta emot handlingar, och skyddar parternas processuella rättigheter på ett bättre sätt, men det förhindrar också att rätten att vägra missbrukas, vilket i lika mån skyddar kärandes rättigheter.

För det andra skulle förslaget också få positiva effekter för icke-diskriminering (artikel 18 i EUF-fördraget). Förslaget bidrar till en likvärdig tillgång till rättslig prövning eftersom medlemsstaterna blir tvungna att tillhandahålla utländska personer en ändamålsenlig tillgång till de möjliga metoderna på deras territorium för adressförfrågningar. Detta skulle säkerställa att adressaten faktiskt får en handling. Policypaketet innehåller dessutom standardiserade rättsliga principer för möjligheten att använda fiktiva och alternativa metoder enligt nationella lagar i stället för förordningen, när adressaten har hemvist i en annan medlemsstat. Dessa principer syftar till att undanröja den nuvarande tvetydigheten och uppsplittringen enligt referensscenariot angående parternas rättigheter i medlemsstaterna. Vidare fastläggs i policypaketet en enhetlig tidsram för uppskjutande av en tredskodom. Dessa bestämmelser bidrar till ett likvärdigt skydd för de processuella rättigheterna, oavsett medlemsstat.

För det tredje väntas den föreslagna övergången till elektronisk kommunikation få effekter för skyddet av personuppgifter (artikel 8 i stadgan). Det tekniska genomförandet och driften av den elektroniska infrastrukturen fastställs och styrs av medlemsstaterna själva, även om infrastrukturen till viss del utvecklas och finansieras på EU-nivå. Infrastrukturen bör vara uppbyggd på ett decentraliserat sätt. Dataskyddskraven för de olika förfarandena kommer således enbart att tillämpas på nationell nivå.

När det gäller skyddet av personuppgifter i samband med det föreslagna policypaketet finns följande viktiga yttre faktorer:

¹⁵ EU:s agenda för rättsliga frågor till 2020 – Att stärka förtroendet, rörligheten och tillväxten inom EU, COM(2014) 144 final, s. 8.

- Den allmänna dataskyddsförordningen¹⁶, som är tillämplig från och med maj 2018 och som borde öka medvetenheten och medföra snabba åtgärder för att säkra databasers säkerhet och integritet samt snabba åtgärder mot integritetsintrång inom rättsväsendet.
- Återkommande hot mot cybersäkerheten i den offentliga sektorn. Försöken till attacker mot den offentliga it-infrastrukturen väntas öka snabbt och drabba rättsväsendet i medlemsstaterna, och deras inverkan kan förvärras av it-systemens växande sammankoppling (nationellt och på EU-nivå).

Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

I enlighet med punkterna 22 och 23 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016¹⁷, där de tre institutionerna bekräftar att utvärderingar av befintlig lagstiftning och politik bör ligga till grund för konsekvensbedömningar av olika alternativ för vidare åtgärder, kommer förordningen att utvärderas och kommissionen att lägga fram en rapport för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén tidigast fem år efter tillämpningsdagen. Utvärderingen kommer att bedöma förordningens effekter i praktiken med utgångspunkt i indikatorer och en detaljerad analys av i vilken utsträckning förordningen kan anses uppfylla kraven på relevans, ändamålsenlighet, effektivitet, mervärde för EU och konsekvens i förhållande till annan EU-politik. Utvärderingen innefattar de lärdomar som dragits för att identifiera luckor och problem eller möjligheter att ytterligare förbättra förordningens verkan. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta rapporten.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte EU:s budget negativt. Förslaget kommer inte att ålägga nationella förvaltningar några stora kostnader utan snarare leda till besparingar. Nationella offentliga myndigheter förväntas dra nytta av lägre postutgifter, tidsvinster till följd av effektivare rättsliga förfaranden samt minskade administrativa bördor och arbetskostnader.

Huvudkostnaderna för medlemsstaterna uppstår genom införandet av elektronisk kommunikation som den obligatoriska metoden för sändande och mottagande organ. Den konsekvensbedömning som åtföljer detta förslag visar dock att dessa kostnader flera gånger om uppvägs av den direkta nytta som kan väntas uppstå genom övergången från pappersbaserad till digital kommunikation.

De viktigaste källorna till EU-finansiering från de nuvarande finansieringsprogrammen är programmet Rättsliga frågor och Fonden för ett sammanlänkat Europa. Programmet Rättsliga frågor (budget för 2018: 45,95 miljoner euro) stöder kapacitet för efterlevnadskontroll och gottgörelse i medlemsstaterna på civilrättens område och dess framtida finansieringsprioriteringar är inriktade på dessa faktorer, som också är relevanta för

¹⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

¹⁷ Interinstitutionellt avtal mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning (EUT L 123, 12.5.2016, s. 1).

innevarande initiativ. Fonden för att sammanlänkat Europa har en mycket större budget (130,33 miljoner euro för 2018) och erbjuder finansiellt stöd till it-projekt som underlättar gränsöverskridande samverkan mellan offentliga administrationer, företag och privatpersoner. Den används redan i bred utsträckning för att finansiera digitalisering och e-juridik på civilrättens område, bland annat den europeiska e-juridikportalen och integrering av offentliga dokument i de nationella e-förvaltningssystemen och företagsregistrens sammankopplingssystem. I det paket med den fleråriga budgetramen som presenterades den 2 maj 2018 innehåller prioriteringen för digital omvandling 3 miljarder euro till den digitala delen av fonden, för finansiering av infrastruktur för digital konnektivitet.

5. ÖVRIGA INSLAG

Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering

Ett sunt system för att övervaka tillämpningen av förordningen kommer att inrättas, inbegripet en omfattande uppsättning kvalitativa och kvantitativa indikatorer och ett klart och strukturerat förfarande för rapportering och övervakning. Detta är viktigt för att säkerställa att ändringarna genomförs effektivt i medlemsstaterna och för att kontrollera om förordningen uppnår sina mål.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Artikel 1

I denna artikel ändras delvis den nuvarande textens struktur och införs en åtskillnad mellan rättegångshandlingar och andra handlingar när det gäller tillämpningsområdet. Den nuvarande lydelsen avseende andra handlingar kvarstår. I fråga om rättegångshandlingar klargörs dock i förslaget att förordningen är tillämplig på alla situationer där adressaten har hemvist i en annan medlemsstat. Syftet med detta är att få slut på den nuvarande icke-önskvärda praxisen att svarande i andra medlemsstater delges på ursprungsmedlemsstatens territorium via alternativa eller fiktiva metoder för delgivning av handlingar, enligt vad som tillåts i ursprungsmedlemsstatens processrätt och oavsett om den domstol eller rättsliga myndighet som handlägger förfarandet har information om den svarandes utländska adress. Genom den nya lydelsen kan domstolar inte utesluta sådana situationer från förordningens tillämpningsområde genom att helt enkelt anse att delgivningen av handlingar är ”inhemsk”.

Denna höga standard, som innebär att samtliga fall av delgivning av handlingar obligatoriskt ingår i förordningens tillämpningsområde när adressaten har hemvist i en annan medlemsstat, gäller bara delgivning av handlingar om inledande av förfaranden. Delgivningen av handlingar till en adressat med information till denne om att ett förfarande ska inledas i ett annat land har stor betydelse för skyddet av en svarande parts rättigheter och bör således stärkas genom lämpliga skyddsåtgärder. När det gäller efterföljande delgivning av rättegångshandlingar under ett rättsligt förfarande har det extra skyddet mindre betydelse, eftersom den föreslagna nya artikel 7a kan tillämpas på sådana handlingar. Dessutom kan länderna i sin nationella rätt behålla bestämmelser som gör det obligatoriskt för adressater att utse en representant för delgivning av handlingar till adressaten på ursprungsmedlemsstatens territorium.

I punkt 2 klargörs att artikel 3c i förordningen också är tillämplig på situationer där adressatens adress inte är känd.

I punkt 3 i artikeln upprepas den nuvarande gällande lydelsen av ingresskäl 8 i förordningen, vilket skapar rättssäkerhet beträffande den bestämmelsens rättsliga karaktär.

Artikel 3a

I denna artikel anges att kommunikation och utbyte av handlingar mellan sändande och mottagande myndigheter ska utföras elektroniskt via ett decentraliserat it-system bestående av nationella it-system som sammankopplas via en infrastruktur för säker och tillförlitlig kommunikation.

Genom punkt 4 säkerställs att alternativa (traditionella) kommunikationsmetoder ska användas vid oförutsedda och exceptionella störningar av it-systemet.

Införandet av den nya kommunikationskanalen och utbytet av handlingar via ett it-system innebär också att artiklarna 4 och 6 måste anpassas.

Artikel 3c

I denna artikel anges att medlemsstaterna måste hjälpa till att lokalisera vistelseorten för en mottagare i en annan medlemsstat. Förslaget erbjuder tre alternativa metoder, varav varje medlemsstat måste tillhandahålla åtminstone en på sitt territorium för personer som vill utöva sina rättigheter från en annan medlemsstat. Varje medlemsstat måste meddela kommissionen vilken av de tre metoderna den vill erbjuda inom ramen för förordningen. De tre metoderna är i) rättslig hjälp via myndigheter som utsetts av medlemsstaten, ii) tillträde till offentliga bosättningsregister via e-juridikportalen eller iii) tillhandahållande av detaljerade uppgifter på den portalen om de tillgängliga metoderna för att lokalisera personer på dess territorium.

Artikel 7a

I denna nya artikel bekräftas gällande lagar och praxis i flera medlemsstater, enligt vilka utländska parter i ett förfarande kan få ett krav på sig att utse en representant för delgivning av handlingar inom ramen för det berörda förfarandet i den medlemsstat där förfarandet äger rum. Detta skulle först bli möjligt efter det att parten på vederbörligt sätt har delgivits en handling om inledande av förfarandet. För att tillhandahålla lämpliga alternativ för utländska parter i ett mål för vilka en sådan skyldighet (att leta efter och betala för ett sådant ombud i en annan medlemsstat) skulle skapa oöverstigliga svårigheter, anger förordningen ett alternativ genom tillämpning av artikel 15a b om elektronisk delgivning av handlingar.

Artikel 8

Förslaget förbättrar förfarandet för en adressats rätt att vägra att ta emot en handling om den inte avfattats på eller översatts till ett lämpligt språk. Dessa ändringar är i linje med relevant rättspraxis från domstolen¹⁸.

Artikel 14

Enligt förslaget får posttjänsteleverantören skyldighet att använda en särskild svarstalong (mottagningsbevis) vid delgivning av handlingar genom posttjänster enligt denna förordning.

I punkt 3 införs en miniminivå angående vilka personer som kan betraktas som behöriga ”ersättningsmottagare” om posttjänsteleverantörer inte kan överlämna en handling till adressaten personligen. Denna lösning baseras på artikel 14 i förordning (EG) nr 805/2004¹⁹ och förordning (EG) nr 1896/2006²⁰ och domstolens dom i mål C-354/15, Henderson²¹.

Artikel 15

Den befintliga artikelns räckvidd utvidgas i två avseenden: För det första måste den sökande inte längre ha ett intresse i förfarandet, vilket gör det möjligt för sändande organ och domstolar som handlägger ett förfarande att använda denna delgivningsmetod. För det andra kommer direkt delgivning i framtiden att bli tillämplig på samtliga medlemsstaters territorium.

Artikel 15a

Förslaget inför elektronisk delgivning av handlingar som en ytterligare alternativ metod för delgivning enligt förordningen. Denna bestämmelse behandlar denna metod för delgivning av handlingar som likvärdig med delgivning genom posttjänster. Enligt bestämmelsen erkänns en elektronisk sändning av en handling från sändarens användarkonto direkt till mottagarens användarkonto som en giltig metod för delgivning av handlingar enligt förordningen, förutsatt att något av de alternativa villkoren i leden a och b är uppfyllt.

Artikel 19

Ändringar har föreslagits av denna artikel för att minska den befintliga uppsplittringen av nationella system. Två större ändringar föreslås. För det första måste den domstol som handlägger ett förfarande sända ett varningsmeddelande om inledande av förfarandet eller om en tredskodom till ett tillgängligt användarkonto för en svarande som uteblivit. För det andra fastställs tidsperioden för tillgång till en extraordinär omprövning i punkt 6 till en enhetlig period på två år från meddelandet av tredskodomen.

Artikel 23a

¹⁸ Domstolens dom av den 16 september 2015 i mål C-519/13, Alpha Bank Cyprus, ECLI:EU:C:2015:603; domstolens beslut av den 28 april 2016 i mål C-384/14, Alta Realitat S.L., ECLI:EU:C:2016:316.

¹⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 805/2004 av den 21 april 2004 om införande av en europeisk exekutionstitel för obestridda fordringar (EUT L 143, 30.4.2004, s. 15).

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 30.12.2006, s. 1).

²¹ Dom av den 2 mars 2017, ECLI:EU:C:2017:157.

I denna bestämmelse anges att kommissionen ska upprätta ett detaljerat program för övervakning av förordningens output, resultat och effekter.

Artikel 24

I denna artikel anges att kommissionen ska göra en utvärdering av förordningen i linje med kommissionens riktlinjer om bättre lagstiftning och i enlighet med punkterna 22 och 23 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016, och lägga fram en rapport med de huvudsakliga resultaten för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar")

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 81,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,
med beaktande av Regionkommitténs yttrande²,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) För att den inre marknaden ska fungera väl är det nödvändigt att ytterligare förbättra och påskynda översändandet och delgivningen mellan medlemsstater av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur.
- (2) I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007³ anges regler om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur.
- (3) Den ökande rättsliga integrationen mellan medlemsstaterna, där avskaffandet av exekvaturförfarandet (mellanliggande förfarande) har blivit allmän regel, har belyst begränsningarna i de regler som anges i förordning (EG) nr 1393/2007.
- (4) För att säkerställa ett snabbt översändande av handlingar till andra medlemsstater för att de ska delges där bör alla lämpliga moderna kommunikationstekniker användas, förutsatt att vissa villkor beträffande mottagna handlingars integritet och tillförlitlighet är uppfyllda. För det ändamålet bör all kommunikation och allt utbyte av handlingar mellan de organ och enheter som utsetts av medlemsstaterna genomföras via ett decentraliserat it-system bestående av nationella it-system.
- (5) Det mottagande organet bör under samtliga omständigheter och utan något utrymme för skönsmässig bedömning informera adressaten skriftligen med hjälp av ett

¹ EUT C , , s. .

² EUT C , , s. .

³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur ("delgivning av handlingar") och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 10.12.2007, s. 79).

standardformulär om att denne kan vägra att ta emot en handling som ska delges, om den inte är avfattad på ett språk som adressaten förstår eller på det officiella språket eller något av de officiella språken för vistelseorten. Denna regel bör även gälla senare delgivningar, efter det att adressaten utövat sin rätt att vägra. Denna rätt att vägra att ta emot en handling bör även gälla delgivning genom diplomatiska eller konsulära tjänstemän, delgivning genom posttjänster och direkt delgivning. Det bör vara möjligt att rätta till delgivningen av en handling vars mottagande vägrats genom att delge en översättning av handlingen till adressaten.

- (6) Om en adressat har vägrat att ta emot en handling bör den domstol eller myndighet som handlägger det rättsliga förfarande inom ramen för vilket delgivningen har blivit nödvändig kontrollera om denna vägran var motiverad. För det ändamålet bör domstolen eller myndigheten beakta all relevant information som finns i ärendet eller som står till dess förfogande, för att avgöra adressatens faktiska språkkunskaper. Vid bedömningen av adressatens språkkunskaper kan domstolen beakta fakta såsom dokument som skrivits av adressaten på det berörda språket, huruvida adressatens yrke involverar kunskaper i det berörda språket (exempelvis om denne är lärare eller tolk), huruvida adressaten är medborgare i den medlemsstat där det rättsliga förfarandet äger rum eller huruvida adressaten tidigare bott under viss tid i den medlemsstaten. En sådan bedömning bör inte göras om handlingen avfattats på eller översatts till det officiella språket eller något av de officiella språken för vistelseorten.
- (7) Effektiva och snabba gränsöverskridande rättsliga förfaranden förutsätter att det finns direkta och snabba kanaler för delgivning av handlingar till personer i andra medlemsstater. Det bör följaktligen vara möjligt för en person som berörs av ett rättsligt förfarande eller en domstol eller myndighet som handlägger ett rättsligt förfarande att delge handlingar direkt på elektronisk väg till ett digitalt användarkonto för en adressat som har hemvist i en annan medlemsstat. Villkoren för användning av sådan direkt elektronisk delgivning bör säkerställa att de elektroniska användarkontona används för delgivning av handlingar bara när det finns lämpliga skyddsåtgärder för att skydda adressatens intressen, antingen genom höga tekniska standarder eller i form av ett uttryckligt samtycke från adressatens sida.
- (8) De redan befintliga direkta kanalerna för översändande och delgivning av handlingar bör förbättras så att de tillhandahåller tillförlitliga och allmänt tillgängliga alternativ till det traditionella översändandet via mottagande organ. För detta ändamål bör posttjänsteleverantörer använda ett särskilt mottagningsbevis när de utför en delgivning genom posttjänster enligt artikel 14 i förordning (EG) nr 1393/2007. Det bör likaså vara möjligt för varje person som berörs av ett rättsligt förfarande och för domstolar eller myndigheter som handlägger ett rättsligt förfarande att låta delge handlingar på samtliga medlemsstaters territorium direkt genom stämningsmän, tjänstemän eller andra behöriga personer i den mottagande medlemsstaten.
- (9) Denna förordning är förenlig med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. I synnerhet strävar denna förordning efter att säkerställa full respekt för adressatens rätt till försvar, som härleds från rätten till en opartisk domstol enligt artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna.
- (10) I syfte att möjliggöra en snabb anpassning av bilagorna till förordning (EG) nr 1393/2007 bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på ändringar av bilagorna I, II och IV till den förordningen. Det är särskilt viktigt att

kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning*. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som förbereder delegerade akter.

* Interinstitutionellt avtal mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning (EUT L 123, 12.5.2016, s. 1).

- (11) I enlighet med punkterna 22 och 23 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning bör kommissionen utvärdera denna förordning på grundval av de uppgifter som samlas in genom särskilda övervakningsarrangemang för att bedöma förordningens faktiska effekter och behovet av ytterligare åtgärder.
- (12) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, eftersom det rör sig om att inrätta en rättslig ram som säkerställer en snabb och effektiv översändning och delgivning av rättegångshandlingar och andra handlingar mellan medlemsstaterna, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (13) I enlighet med artiklarna 3 och 4a.1 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, [har [Förenade kungariket] [och] [Irland] meddelat att [de]/[det] önskar delta i antagandet och tillämpningen av denna förordning] [deltar [Förenade kungariket] [och] [Irland] inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på [Förenade kungariket] [och] [Irland]].
- (14) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Danmark.
- (15) Förordning (EG) nr 1393/2007 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 1393/2007 ska ändras på följande sätt:

- (1) Artikel 1 ska ersättas med följande:

”Artikel 1

Tillämpningsområde och definitioner

- 1. Denna förordning ska tillämpas på delgivning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur av

- (a) rättegångshandlingar till personer med hemvist i en annan medlemsstat än den där det rättsliga förfarandet äger rum,
- (b) andra handlingar som måste översändas från en medlemsstat till en annan.

Den ska i synnerhet inte tillämpas på skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller på statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av statens myndighet (acta jure imperii).

2. Med undantag av artikel 3c får denna förordning inte tillämpas när adressen till den person som ska delges en handling inte är känd.
3. Denna förordning får inte tillämpas på delgivning av en handling till partens behöriga representant i den medlemsstat där förfarandet äger rum, oavsett denna parts hemvist.
4. I denna förordning gäller följande definitioner:
 - (a) *medlemsstat*: medlemsstaterna, med undantag för Danmark.
 - (b) *forummedlemsstat*: den medlemsstat där det rättsliga förfarandet äger rum.”
- (2) I artikel 2.4 ska led c ersättas med följande:

”c) de sätt på vilka den kan ta emot handlingar i de fall som avses i artikel 3a.4, och”
- (3) Följande artiklar 3a, 3b och 3c ska införas:

”Artikel 3a

Kommunikationsmetoder som ska användas av sändande och mottagande organ och centrala enheter

1. Handlingar, framställningar, bekräftelser, kvitton, bevis och all annan kommunikation som sänds på grundval av standardformulären i bilaga I mellan sändande och mottagande organ, mellan dessa organ och de centrala enheterna eller mellan de centrala enheterna för olika medlemsstater ska sändas via ett decentraliserat it-system bestående av nationella it-system sammankopplade genom en kommunikationsinfrastruktur som möjliggör ett säkert och tillförlitligt gränsöverskridande informationsutbyte mellan de nationella it-systemen.
2. Det allmänna regelverk för användning av betrodda tjänster som anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014* ska tillämpas på sådana handlingar, framställningar, bekräftelser, kvitton och bevis och sådan kommunikation som sänds via det decentraliserade it-system som avses i punkt 1.
3. Om handlingar, framställningar, bekräftelser, kvitton, bevis och annan kommunikation som avses i punkt 1 kräver eller innehåller en stämpel eller handskriven underskrift får ”kvalificerade elektroniska stämplat” och ”kvalificerade elektroniska underskrifter” enligt definitionerna i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 användas i stället.
4. Om ett översändande enligt punkt 1 inte är möjligt till följd av en oförutsedd och exceptionell störning i det decentraliserade it-systemet ska översändandet ske på snabbast möjliga alternativa sätt.

 * Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på

den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

Artikel 3b

Kostnader för att upprätta det decentraliserade it-systemet

1. Varje medlemsstat ska bära kostnaderna för installation, drift och underhåll av sina accesspunkter till den kommunikationsinfrastruktur som sammankopplar de nationella it-systemen inom ramen för det decentraliserade it-system som avses i artikel 3a.
2. Varje medlemsstat ska bära kostnaderna för att upprätta och justera sina nationella it-system för att göra dem driftskompatibla med kommunikationsinfrastrukturen, liksom kostnaderna för att administrera, driva och underhålla dessa system.
3. Punkterna 1 och 2 ska inte påverka tillämpningen av möjligheten att ansöka om bidrag för de verksamheter som avses i de punkterna från unionens finansieringsprogram.

Artikel 3c

Hjälp med adressförfrågningar

1. När adressen till en person som ska delges en rättegångshandling eller annan handling i en annan medlemsstat är okänd ska medlemsstaterna lämna hjälp på ett eller flera av följande sätt:
 - (a) Rättslig hjälp för att bestämma adressen till den berörda personen från utsedda myndigheter på begäran av domstolen i den medlemsstat där förfarandet handläggs.
 - (b) Möjlighet för personer från andra medlemsstater att lämna adressförfrågningar, även på elektronisk väg, direkt till bosättningsregister eller andra offentligt tillgängliga databaser, med hjälp av ett standardformulär via den europeiska e-juridikportalen.
 - (c) Detaljerad praktisk vägledning om tillgängliga metoder för att bestämma personers adresser inom ramen för det europeiska rättsliga nätverket på privaträttens område och med sikte på att göra dessa uppgifter tillgängliga för allmänheten.
2. Varje medlemsstat ska till kommissionen lämna följande uppgifter:
 - (a) Den metod för hjälp enligt punkt 1 som medlemsstaten kommer att tillhandahålla på sitt territorium.
 - (b) I tillämpliga fall, namn på och adresser till de myndigheter som avses i punkt 1 a och b.

Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om varje senare ändring av dessa uppgifter.”

- (4) Artikel 4 ska ersättas med följande:

”Artikel 4

Översändande av handlingar

1. Rättegångshandlingar ska översändas direkt och snarast möjligt mellan de organ som utsetts i enlighet med artikel 2.
 2. Den handling som ska översändas ska åtföljas av en framställning som avfattats på det standardformulär som anges i bilaga I. Formuläret ska fyllas i på den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske, eller på något annat språk som den medlemsstaten har angett som godtagbart. Varje medlemsstat ska ange det eller de officiella språk i unionen som utöver dess eget eller egna godtas av den staten för ifyllande av formuläret.
 3. De handlingar som översänds via det decentraliserade it-system som avses i artikel 3a ska inte anses sakna rättslig verkan eller tillåtlighet som bevisning vid rättsliga förfaranden enbart på den grunden att de har elektronisk form. Om pappersdokument omvandlas till elektronisk form för översändande via det decentraliserade it-systemet ska de elektroniska exemplaren eller utskriften av dem ha samma verkan som de ursprungliga handlingarna.”
- (5) Artikel 6 ska ersättas med följande:

”Artikel 6

Det mottagande organets mottagande av handlingar

1. Vid mottagande av en handling ska en automatisk bekräftelse av leverans sändas till det sändande organet via det decentraliserade it-system som avses i artikel 3a.
 2. Om framställningen om delgivning inte kan tillgodoses på grundval av den information eller de handlingar som översänts, ska det mottagande organet ta kontakt med det sändande organet för att skaffa den information eller de handlingar som saknas.
 3. Om framställningen om delgivning uppenbart ligger utanför denna förordnings tillämpningsområde eller om delgivning inte är möjlig på grund av att de formella kraven inte är uppfyllda, ska framställningen och de översända handlingarna genast efter mottagandet återsändas till det sändande organet tillsammans med ett meddelande om återsändande, varvid standardformuläret i bilaga I ska användas.
 4. Ett mottagande organ som tar emot en handling för delgivning men som saknar territoriell behörighet ska via det decentraliserade it-system som avses i artikel 3a vidarebefordra den, tillsammans med framställningen, till det behöriga mottagande organet i samma medlemsstat om framställningen uppfyller de villkor som föreskrivs i artikel 4.2 och ska informera det sändande organet om detta på standardformuläret i bilaga I. När det mottagande organ som har territoriell behörighet i samma medlemsstat har mottagit handlingen och framställningen ska en automatisk bekräftelse av leverans sändas till det sändande organet via det decentraliserade it-system som avses i artikel 3a.”
- (6) Följande artikel ska införas som artikel 7a:

”Artikel 7a

Skyldighet att utse en representant för delgivning i forummedlemsstaten

1. När en handling om inledande av ett förfarande har delgivits den svarande kan forummedlemsstaten i sin lagstiftning ange en skyldighet för de parter som har hemvist i en annan medlemsstat att utse en representant för delgivning av handlingar till dem i forummedlemsstaten.
 2. Om en part inte fullgör skyldigheten att utse en representant i enlighet med punkt 1 och inte har gett sitt samtycke till användning av ett elektroniskt användarkonto för delgivning i enlighet med artikel 15a b får varje delgivningsmetod som är tillåten i forummedlemsstatens lagstiftning användas för delgivning av handlingar under förfarandet, förutsatt att den berörda parten har informerats om denna effekt.”
- (7) Artikel 8 ska ersättas med följande:

”Artikel 8

Vägran att ta emot en handling

1. Det mottagande organet ska med användning av standardformuläret i bilaga II upplysa adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot den handling som ska delges om den inte är avfattad på eller åtföljd av en översättning till något av följande språk:
 - (a) Ett språk som adressaten förstår,
eller
 - (b) den mottagande medlemsstatens officiella språk eller, om det finns flera officiella språk i den medlemsstaten, det officiella språket eller ett av de officiella språken på den plats där delgivningen ska ske.
2. Adressaten får vägra att ta emot handlingen vid delgivningstillfället eller genom att inom två veckor återsända det standardformulär som anges i bilaga II till det mottagande organet.
3. Om det mottagande organet underrättas om att adressaten vägrar att ta emot handlingen enligt punkterna 1 och 2, ska det omedelbart underrätta det sändande organet med användning av det intyg som avses i artikel 10 och återsända framställningen.
4. Om en adressat har vägrat att ta emot en handling enligt punkterna 1 och 2 ska den domstol eller myndighet som handlägger det rättsliga förfarande inom ramen för vilket delgivningen utfördes kontrollera om denna vägran är välgrundad.
5. Delgivningen av en handling kan rättas till genom att adressaten i enlighet med bestämmelserna i denna förordning delges handlingen åtföljd av en översättning av denna till något av de språk som avses i punkt 1. I det fallet ska dagen för delgivning av handlingen vara den dag då handlingen och översättningen delges i enlighet med lagstiftningen i den mottagande medlemsstaten. Om en handling enligt en medlemsstats lagstiftning ska delges inom en viss period, ska emellertid den dag som ska beaktas med avseende på den sökande vara den dag då den ursprungliga handlingen delgavs, fastställd i enlighet med artikel 9.2.
6. Punkterna 1–5 ska tillämpas på de andra sätt att översända och delge rättegångshandlingar som anges i avsnitt 2.

7. Vid tillämpning av punkt 1 ska de diplomatiska och konsulära tjänstemännen, när det rör sig om delgivning enligt artikel 13, eller myndigheten eller personen, när det rör sig om delgivning enligt artiklarna 14 eller 15a, underrätta adressaten om att denne har rätt att vägra att ta emot handlingen och om att varje handling som denne vägrar att ta emot måste sändas till de berörda tjänstemännen respektive den berörda myndigheten eller personen.”
- (8) I artikel 10 ska punkt 1 ersättas med följande:
- ”1. När formaliteterna för delgivning av handlingen har fullgjorts ska ett intyg om fullgörande av dessa formaliteter utfärdas på det standardformulär som anges i bilaga I och lämnas till det sändande organet.”
- (9) Artiklarna 14 och 15 ska ersättas med följande:

”Artikel 14

Delgivning genom posttjänster

1. Delgivning av rättegångshandlingar får ske direkt genom posttjänster till personer med hemvist i en annan medlemsstat i form av en rekommenderad försändelse med mottagningsbevis.
2. Vid tillämpning av denna artikel ska delgivning genom posttjänster utföras med användning av det särskilda mottagningsbevis som anges i bilaga IV.
3. Oavsett ursprungsmedlemsstatens lagstiftning ska delgivning genom posttjänster anses ha utförts på ett giltigt sätt även i de fall handlingen levererats på adressatens hemadress till vuxna personer som bor i samma hushåll som adressaten eller som är anställda där av adressaten och som har förmåga och vilja att ta emot handlingen.

Artikel 15

Direkt delgivning

1. Delgivning av rättegångshandlingar får ske till personer med hemvist i en annan medlemsstat direkt genom stämningsmän, tjänstemän eller andra behöriga personer i den mottagande medlemsstaten.
 2. Varje medlemsstat ska till kommissionen lämna uppgifter om de typer av yrken som kan användas för delgivning och de behöriga personer som kan utföra delgivning i enlighet med denna artikel på deras territorium.”
- (10) Följande artikel ska införas som artikel 15a:

”Artikel 15a

Elektronisk delgivning

Delgivning av rättegångshandlingar får ske direkt till personer med hemvist i en annan medlemsstat på elektronisk väg till användarkonton som är tillgängliga för adressaten, om minst ett av följande villkor är uppfyllt:

- (a) Handlingarna sänds och mottas med användning av kvalificerade elektroniska tjänster för rekommenderade leveranser i den betydelse som avses i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014.
- (b) Adressaten har efter det att det rättsliga förfarandet inletts gett den domstol eller myndighet som handlägger förfarandet ett uttryckligt samtycke till

användning av det särskilda användarkontot för delgivning av handlingar inom ramen för det rättsliga förfarandet.”

- (11) Artiklarna 17 och 18 ska ersättas med följande:

”Artikel 17

Ändring av bilagorna

Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 18 med avseende på ändring av bilagorna I, II och IV i syfte att uppdatera standardformulären eller att göra tekniska ändringar av dessa formulär.

Artikel 18

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
 2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 17 ska ges till kommissionen tills vidare från och med [*den dag då denna förordning träder i kraft*].
 3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 17 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i Europeiska unionens officiella tidning, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
 4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning*.
 5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
 6. En delegerad akt som antas enligt artikel 17 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”
- (12) Följande artiklar 18a och 18b ska införas:

”Artikel 18a

Upprättande av det decentraliserade it-systemet

Kommissionen ska anta genomförandeakter om upprättande av det decentraliserade it-system som avses i artikel 3a. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 18b.2.

Artikel 18b

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.”
- (13) Artikel 19 ska ersättas med följande:

”Artikel 19
Svarandes utevaro

1. Om en handling om inledande av ett förfarande måste översändas till en annan medlemsstat för delgivning enligt bestämmelserna i denna förordning och svaranden inte inställer sig, får avgörande inte meddelas förrän det har konstaterats att handlingen har delgivits eller överlämnats i så god tid att svaranden haft möjlighet att avge svaromål och att
 - (a) handlingen delgetts enligt en delgivningsform som föreskrivs i den mottagande medlemsstatens lagstiftning för delgivning av handlingar i inhemska rättegångar mot personer som uppehåller sig på statens territorium, eller
 - (b) handlingen lämnats till svaranden eller i dennes bostad på annat sätt som är tillåtet enligt denna förordning,
2. Utan hinder av bestämmelserna i punkt 1 får domstolen meddela avgörande även om inget bevis för att handlingen delgetts eller lämnats mottagits, om samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Handlingen har översänts på ett sätt som föreskrivs i denna förordning.
 - (b) En tidsperiod som domstolen i varje särskilt fall anser skälig, dock minst sex månader, har förflutit sedan handlingen översändes.
 - (c) Inget intyg av något slag har mottagits, trots att alla rimliga ansträngningar gjorts för att få ett sådant från behöriga myndigheter eller organ i den mottagande medlemsstaten.
3. Om villkoren i punkt 2 är uppfyllda ska rimliga ansträngningar göras för att via alla tillgängliga kommunikationskanaler, inbegripet genom modern kommunikationsteknik, informera svarande i fråga om vilka den domstol som handlägger förfarandet känner till deras adress eller användarkonto om att ett domstolsförfarande har inletts mot dem.
4. Utan hinder av bestämmelserna i punkterna 1 och 2 får domstolen i brådskande fall besluta om interimistiska åtgärder eller säkerhetsåtgärder.
5. Om en handling om inledande av ett förfarande måste översändas till en annan medlemsstat för delgivning enligt bestämmelserna i denna förordning och ett avgörande har meddelats mot svaranden i dennes utevaro, ska en domstol på ansökan av svaranden kunna medge att saken får prövas utan hinder av att fullföljdstiden utgått, om båda följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Svaranden har utan egen förskyllan inte fått kännedom om handlingen i sådan tid att denne haft möjlighet att avge svaromål, och inte heller haft kännedom om avgörandet i sådan tid att denne kunnat överklaga avgörandet.
 - (b) Svaranden har visat sannolika skäl för sin talan.

En ansökan om omprövning måste inges i rimlig tid efter det att svaranden har fått kännedom om avgörandet.

En sådan ansökan ska avvisas om den inges mer än två år efter dagen för avgörandet.

6. När en period på två år efter dagen för det avgörande som avses i punkt 2 har löpt ut får bestämmelser i nationell lagstiftning som medger ett extraordinärt undantag från verkan av att tidsfristen för överklagande har löpt ut inte tillämpas när det gäller att pröva erkännandet och verkställigheten av det avgörandet i en annan medlemsstat.
7. Punkterna 5 och 6 får inte tillämpas på avgöranden angående personers status eller kapacitet.”
- (14) I artikel 23 ska punkt 1 ersättas med följande:
- ”1. Medlemsstaterna ska till kommissionen lämna den information som avses i artiklarna 2, 3, 3c, 4, 10, 11, 13 och 15. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om en handling, enligt deras nationella lagstiftning, ska delges inom en särskild tidsgräns enligt artiklarna 8.3 och 9.2.”
- (15) Följande artikel ska införas som artikel 23a:

”Artikel 23a
Övervakning

1. Senast [*två år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas*] ska kommissionen upprätta ett detaljerat program för övervakning av denna förordnings output, resultat och effekter.
2. I övervakningsprogrammet ska det anges vilka metoder som ska användas för att samla in uppgifter och andra nödvändiga belägg och med vilka intervaller detta ska ske. Det ska specificera vilka åtgärder som ska vidtas av kommissionen respektive av medlemsstaterna när det gäller att samla in och analysera uppgifterna och de andra beläggen.
3. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter och andra belägg som behövs för övervakningen.”
- (16) Artikel 24 ska ersättas med följande:

”Artikel 24
Utvärdering

1. Tidigast den [*fem år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas*] ska kommissionen göra en utvärdering av denna förordning och lägga fram en rapport med de huvudsakliga resultaten för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.
2. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta denna rapport.”
- (17) En ny bilaga IV, som återges i bilagan till den här förordningen, ska läggas till.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den [*18 månader efter denna förordnings ikraftträdande*].

Dock gäller följande:

- (a) Artikel 1.14 ska tillämpas från och med den [12 månader efter denna förordnings ikraftträdande].
- (b) Artikel 1.3, 1.4 och 1.5 ska tillämpas från och med den [24 månader efter denna förordnings ikraftträdande].

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande